

פריים

טן שנים... מה שהעין לא רואה, כואב... מי היה אומר... מה... אינכם רוצים שאפרט את זה, האין זאת?

★ ★ ★
אינטיים או אפלטון

הדברים המפליאים בעיר זו, שאתה יכול להתהלך בה שעות גבוש נערה נאה לרפואה. למעשה, גוש כמעט בכלל בנערה. פרט ל... בהן הן יוצאות בקבוצות. אינני דוע, אולם המעט שראיתי בעיר דמו אשה לרעותה כטוויזל די ו... אס: אותו השיער השחור הפרוע הוויאקט השחור-לבן, המכנסים ה... הרחבים שחור, ואפודות האורלון או החרודות.

מקומיים רואים קצת יותר. הם פה ושם בקבוצות, מפליטים ה... קצניות על העוברות ושבות, רובן... "סתכל עליה, יהרבי! בואי... אפשר לעזור לך במשהו?" בהז... אני רוצה לשאול: מדוע מגדלים אכל כולם — שפמים?

דמויות הטברניות הצעירות הוא שביקץ הוא משמש גם מציל שחיה בליו. חנותו הקטנה מלאה יטנים באים לברר אם התמונות בטקיל כבר מוכנות. לביקץ, העובד, זה גם על הסוסיטה. סירת-המנוע פעמיים ביום עם מטיילים לעין-גב, חדה למתרחש. כיצד הוא מבחין, אם זוג בטקיל הוא "טבעי" או...

הוא אומר. "אני יכול תיכף לר... הוא רוצה להתחיל אתה ואיך. יעני, במרפק, לעלות על גוגע לה ביד לא בכונה, מזוי אותה לפה ולשם. תמיד נדחק על ידה זמם, וכשהמדריך מסביר, הוא אומר וואי פה יותר מענין. תראי את האלה. שואל אותה אם קר לה לתת לה את המעיל והיא צוחקת...

סרות. בחנותי גם נשים מקומיות. יוני שמעתי אחת אומרת: "בחיך, גם אני אצא קצת שחורה — תלכין תתקן לי גם את התסרוקת — אתה רב איך...".

להפסיק אותו כשהוא מספר על

רוקדת חתיכה תל אביבית, מצוידת עם אחד אשר הכל עליו כי הוא אחד מאנשי האויס.

יזי סבריני

של הנוף והאדם, משתקף היטב בתמונה זו. ברקע רואים את המגדל הדרומי של חומת נוף סבריני לא כל כך עתיק, אם כי מושך ומעניין לא פחות. ואולי יותר.

העיר העתיקה, ומאחוריו המזח והבתים שעל שפת הכינרת. מלפנים, נראה כי מושך ומעניין לא פחות. ואולי יותר.

לשניה: "יום אחד ראיתי ברחוב דיונוגוף בחורה אחת עם האות ב' על הסודר שלה. שאלתי אותה: שמך בתי? לא. בלה? לא. אז מה שמך? חנה? או למה הביז, זה סימן: בתולה? מה, את בתולה? לא, אתה מבין, זה סודר ישן." או אני שואלת אתכם.

בסוף בסוף, כאשר צעדו כולן יחד, שוב למגנינת הגשר, והספיקו לעשות קילומטראז' גדול על הבמה הצרה, עשתה אילנה בראשה תנועה לחברותיה — והחלה יורדת על דעת עצמה.

מאוחר יותר, בחדר ההלבשה, מצאתי אותה רותחת: "זו לא תוצגת. זה קירקס". היא צדקה, דווקא.

יהלומי לא הסכים לדעתי, כי עבר את הגבול: "תשמעי, אני יודע מה שאני עושה. הקהל אוהב את זה. אני יורד אליו. אני עורך-דין, אני יודע בדיוק מה לומר." למה התכחז?

★ ★ ★

דאן?

מקומת הכיכור בטבריה הם, כאמור, מוגבלים. על שפת-הכינרת ישנם שלושה בתי-קפה שהיו עד עתה ממש ריקים, וכל פעם שהיה מישהו עובר בסביבה, היו מלצרי כל בתי-הקפה מתאחדים, ויוצאים החוצה לפתות את הלקוחות הפוטנציאליים להיכנס. המקום המלא יותר בין שלושתם הוא גלי ים של אלי עבאדי.

אלי הוא טיפוס. הוא עובד קשה לשמואל ולהצ' ליח בחברה, מתהלך בין הלקוחות, יופח על שכמ, מתחכם אל הגברות, רוקד אתן, מזמין משקאות על חשבון הבית. פעם, כשהייתי שם, הראה מישהו לאלי את תצלום אשתו ואמר לו: "בשנה שעברה היא היתה בטבריה. בשח באה הגת המון, כל פעם עם גבר אחר." אלי התכוון בריכוז בתמונה, החזירה ואמר: "אף פעם בהיים שלי לא ראיתי אותה." זהו מה שקוראים טקסי בלע"ז.

וישנו, כמוכן, ארבל בקרית שמואל, שהוא ההדור במ קומות, בעל תזמורת ריקודים טובה וזמרים המתחלפים לעיתים קרובות. בעונה מרבים לרקוד שם לצלילי המנגינות האיטלקיות הפופולאריות כנל-בלו די פינטו די בלו. הרוק דים הם בעיקר בני גיל העמידה, שהחליטו לנער את עצמם במקצת. ואם אתה פוגש סטינגר טוב, הסיכויים הם שהוא סבריני.

המקום המענין והיפה ביותר, בשביל הכסף שלי, הוא ה מועדון של מקסים סלומון, ליד הלידו, שכה הירבו לדבר עליו. מקסים ואשתו הגאה לוצי, סיימו עתה את הכנתו, הפכו את המקום לבעל צביון ואחירה מיוחדים. המקום עצמו יכול להפוך את הצני ביותר לרומנטי. גריש-שפי, דמדומים או ירח כרצונכם, עלים מתנפפים ברוח קלילה — כמו לפי הזמנה.

המועדון, הנקרא בשם מינוס 206 (206 מטר מתחת לפני הים) מקושת ברשתות דיגים, מצוייד בבאר עשוי מסירת דיג פשוטה ושולחנות מגוועי עצים. לוצי ומקסים מתפארים בנכס החדש שרכשו: בן-דוד של אחד מהם, אינני זוכרת מי — אמריקני שהיה באר-מן בגריניץ' וילאג', והיוודע, לדב' ריהם, להכין את המשקאות המופלאים ביותר.

המקום מלא כתובות וציורים של ידיים ואויבים, שהיו באים למקום עוד בקיץ. לרשות אלה הרוצים לשחות או לני סוע באופני המים של מקסים, עומדות גם קאנינות הלבשה. מקסים מבטיח לחברה גם סירת-מוטור.

וכשבוע הבא: רות' בנרחצאות

פוציני, וליאונקבאלה. מנדלבאום ותזמורתו עשו למדאם באטרפליי תראקירי עוד לפני המערכה הראשונה, וכשניגנו את צחוק הליצן רציני לבכות.

זה עבר, איכשהו. דודה אתה, נניח שהיא כדאי טובה, נגשה למיקרופון ואמרה כמה שזעים לה לפתוח את הערב. הכל טוב ויפה, אולם כלום מוכרחה היתה לבבוש שמתל קטיפה אדומה זו, עם הזנב הגורא מאחור?

המנחה היה, אני מצטערת לומר, אלכסנדר יהלומי. הוא לקח את המיקרופון, העיף מבט כבשי-בעור-זאב בעסקנית ואמר בפולנית בניב עברי: "בשביל אם כזאת — כדאי לעבוד." מיד לאחר-מכן החל בשורת בדיחות תפלות, הציג את התזמורת כשהוא מצביע על מנצחה, מנדלבאום: "הלהאי שהיו לנו אלף כמוהו. אבל יש לנו מיליון." הקהל התמוגג.

★ ★ ★

ב' בשביל בתולה

רתוצגת החלה סוף-סוף. על המעבר כתית וגאה, מחייכת בעיניה בלבד, נעמי קלוגר, דוגמנית צעירה, שחורה לא מכבר מארצות-הברית, ואשר כבשה את הקהל מיד בהופעתה הפשוטה והמלבבת; גורית רונאי, עצבנית ומעושה מדי, דבר שיש אולי לוקוף לחוסר-ניסיון; ורות שרון, דוגמנית חדשה אך לא בולטת במיוחד.

הדגמים, כאמור, היו נאים ביותר ואין לי כל חשק להתחיל לפרטם. את צעדיהן של הרוגמניות במעבר הצר ליוה יהלומי ב הערות שהיו מתאימות יותר להופעת הדחיל מאשר לתצוגת אופנה: "המ... הייתי רר צה להיות במקום השמלה...". כאשר הר פיעה עדנה, בשמלת צמר בעלת שני כיסים על החזה ועליה מעיל קצר, שאג יהלומי: "את הכיסים! רוצים לראות את הכיסים!" כשהוא מפלבל בעיניו וממצמץ בשפתיו.

הוא הריץ אותן רצוא ושוב — להנאתו של הקהל. גורית, שהיא בעלת גוף מקסים, היא נאה מאד; אולם היא מעכסת מדי ומנעצת מדי את מותניה, דבר שאיננו הולם תוצגת אופנה מאופקת. יהלומי תפס מיד את ה עניין, וכל פעם שנעצרה כדי לעשות משהו במותניה — היה צועק לה, "הופ!" הוא הריץ אותה כל הזמן כשהוא מלווה בקולו את התזמורת במארש הגשר על נהר קוואי: "להילה, להילה! הופ! הופ! הופ!" גורית בלעה את זה בשקט, ניסתה אפילו לחייך, אולם הוא לא העז להתחכם עם אילנה. כל פעם שהיה משהה אותה מדי, היתה זו זורקת לו מבט כחול קר, שהיה מרסן אותו מיד.

כאילו לא הספיק כל זאת, סיפר את הבדיחה הבאה, בין החלפת תלבושות את

כיבושיו הפרטיים! פילוסופית החיים של ביקץ, שנשא החדש אשה: "את מבינה, זה ככה: או אינטיים — או אפלטון. אם אין תיכף אינטיים — אף פעם לא יהיה. תמיד יהיה אפלטון. או צריך תיכף להחליט: אינטיים או אפלטון ולפעול מיד!"

★ ★ ★

אחרי 2011 שנה

אתם יושבים שלווים ושאננים ב' בתיכם, מבלי לדעת אפילו שלפני שבו עיים נערכה בטבריה תוצגת האופנה הרא שונה אחרי אלפיים ואחת עשרה שנה! זה היה גדול פשוט.

היו כאלה שטענו שהתוצגת היתה יפה ומענינת ועתונאי מקומי כתב אפילו באחד העתונים, כיצד נהנו הגברים שבמעמד מן המארוע. אם הם נהנו, אז הם בהחלט ראוים לכך — אם תשאלו אותי. גם אם לא תשאלו אותי, בעצם.

כאן המקום להכריז שהתוצגת נערכה ב' ארבל, מקום הבידור הפופולארי ביותר בטבריה, בחסות או מטעם ארגון אמהות עובדות וכי כל המוצגים היו של בית ה' אופנה שרד בטבריה וחנות הנעלים חן, כשסיימת הערב היא: תושבי טבריה — תקנו בטבריה!"

לפני שאני מתחילה להשמיע, אני מוכרחה לציין שהדגמים היו מפתיעים בחינם.

טבריה ציפתה במתיחות למארוע. מודעות ענב בישרו על בואן של הרוגמניות התל אביביות: אילנה רבינא, קטי מטמור-רודר (לא הופיעה) נעמי קלוגר וגורית רונאי. התצוגה נועדה ל-8.30. וכמובן שאיש לא ציפה שבשמת התחיל בשעה זו. זה קורה גם בתל-אביב. מה שלא קורה בתל-אביב: שורות צפופות-צפופות של כסאות, רעש גיהינומי ועסקניות מתרוצצות כאילו רודף אחריהן שד. וחבל שלא.

הקהל, שכלל מספר בלתי מבוטל של גב' רים, נחלק בצורה חדה ביותר למקומיים ולא. את המקומיות יכולת בקלות ל זהות: כאילו נדברו ביניהן הופיעו כמעט כולן בשמלות צמר אדומות, רידי צמר לבנים, נעליים שחורות עבות-עקב, ומערכת מסובכת של עדיים מזויפים איפה שרק אפשר — על הצאתה, הידיים, האזניים וה ראש האורחות הופיעו רובן בשחור.

תזמורתו של מנדלבאום, המנגנת במקום גם בשאר ימות השבוע — תזמורת ריקודים טובה, בדרך כלל — פצחה לפתע ברעש מחריש. ואם ניתן היה לחשוב לרגע שהרעש הוא רגעי, כדי להתנבר על רעשו של הקהל, היתה זו טעות. משך עשר דקות רצופות, אם לא למעלה מזה, השמיעה בתרועות של יום הדין פוטרורי מאד פורי של ורדי,

* רקוב, בצרפתית.